

κεανός εις δν ὄλαι αἱ ἄλλαι χαραὶ ἐπνίγοντο. Αἰφνιδίως ἠσθάνθη ἐκυτὴν ἀπελευθερωθεῖσαν τῶν καταπιεζουσῶν αὐτὴν ἀγωνιῶν καὶ ἡ ἰσχὺς τῆ ἐπανήλθεν.

Ἐπιθυμοῦσα τότε κίνησιν καὶ ἐλευθερίαν, ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πυργίσκου ἐν ᾧ κατῴκει.

Ἡ πλημμύρα ἠῤῥανε πάντοτε καὶ οἱ μυκηθμοὶ τοῦ ποταμοῦ Νέβα ἐγίνοντο ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν φοβερώτεροι. Ἐπίστευέ τις ὅτι προσήγγιζε στρατεύμα τι ἀσιατικόν, ὅτινος τὰ βήματα ἔκαμον τὴν γῆν νὰ τρέμη. Ἡ βροχὴ εἶχε παύση, ἀλλὰ ψυχρότατος ἀνεμὸς ἤρξατο νὰ πνέη. Τὰ κύματα ἐπεσπρεύοντο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ φουρίου ὄπερ, κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ βράχου του μὲ τοὺς ὑψηλοὺς πυργίσκους, του ὁμοιάζε πρὸς πλοῖον πλαγίως ἀνατραπέν.

Ἡ Λευκὴ ἐπὶ μακρὸν ἐθεώρησε τὸ θέαμα τοῦτο, χωρὶς νὰ ταραχθῆ. Ἡ πλάσις ἐντὸς ἡμῶν μόνον ὑπάρχει, καὶ τὰ αἰσθηματὰ μας μόνον καθιστῶσι ταύτην εὐθυμον ἢ σκυθρωπὴν. Ὁ ἀπειλητικὸς τῶν ὑδάτων ῥόχθος ἐβαυκαλίζεν ἡσύχως τὸ ὄνειροπόλημά της· ἐκαθέστη ἐπὶ πυροβόλου, ἔμπροσθεν κενῆς ὀπῆς. Ἡ ἄβυσσος ἐβρυχάτο κάτωθεν· ἐν βῆμα, μία κίνησις καὶ θ' ἀπώλετο! Ἄλλ' εὐρίσκετο εἰς ὄραν ἐξ ἐκείνων τῶν ἐμπιστευτικῶν καθ' ἣν μᾶς φαίνεται ὅτι ἂν πέσωμεν εἰς τὴν ἄβυσσον ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δώσῃ αἰφνιδίως πτερὰ ἵνα σωθῶμεν.

Ἐμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μέχρις ὅτου ἡ νύξ ἐπῆλθε. Κρότος βημάτων ἀπέσπασε ταύτην αἰφνιδίως ἐκ τοῦ ὄνειροπολήματός της. Ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε τὸν Ἰβάν παραπλεύρως αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη μετ' ἀποτόμου κινήσεως. Σπανίως εἶχεν ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ πάντοτε δυστύχημα ἠγγελεν. Ὁ Ἰβάν, χαιρετίζας μὲ τὴν ἀγέρωχον ταπεινότητα ἣτις τῷ ἦτο συνήθης, ἐμειδίασε ἀνεπαισθήτως ἰδὼν τὴν χειρονομίαν ἐκείνην τῆς φοίκας.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἡ μεταλλικὴ εὐστάθεια ἔκαμε τὴν νεαρὰν γυναῖκα νὰ τρέμη, δὲν θὰ ἐτάρασσα ποσὸς τὴν μόνωσιν σας, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ Ἀλέξιου τὸ ἀπῆται.

Καὶ θεωρῶν περὶ αὐτοῦ·

— Ἦτο ἐδῶ, πρὸ ὀλίγου; προσέθηλε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Λευκὴ.

— Καὶ θὰ ἐπανέλθῃ αὐρίον;

— Πῶς! τὸ εἰξεύρετε; . . .

— Τὰ πάντα εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ὁ Ῥώσος παρατηρῶν ταύτην ἀσκαρδαμυκτί. Ἐκεῖνη ἠγείρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκτεπληγμένη.

— Δὲν σας ἐννοῶ, εἶπεν.

— Ὁ Ἀλέξιος δὲν σας ἀνήγγειλε προσεχῆ ἀπελευθερώσιν; . . .

— Τίς σας εἶπε; . . .

— Καὶ εἰξεύρετε διὰ τίνων μέσων ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν;

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὐτῆς; ἐφέλλισεν ἡ Λευκὴ ἐστενοχωρημένη.

— Διότι ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλέξιου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ταύτης, κυρία.

— Ἡ ζωὴ τοῦ ἐπανέλαβεν ἐκείνη μετὰ πεφοβισμένης ἐκπλήξεως.

— Ἄγνοεῖτε λοιπὸν τὸ σχέδιόν του; ἠρώτησεν ὁ Ῥώσος.

— Τὸ ἀγνοῶ . . .

— Ἦμην βέβαιος. Σας ἐλάλησε μόνον περὶ ἐλευθερίας, περὶ συμβιώσεως . . .

— Ναί.

— Καὶ δὲν σας εἶπε τίποτε περὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους δυνάτὸν νὰ διατρέχῃ.

— Οὐδέν. Ἄλλὰ ποῖοι εἶν' αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι, Θεέ μου! Τί θέλει;

— Θέλει μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ν' ἀνακηρυχθῆτε αὐτοκράτειρα ἐν Πετροπόλει.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ ἐκτεπληγμένη.

— Ὑμεῖς, κυρία. Ἐλήφθησαν τὰ μέτρα καὶ οἱ συνωμῶται εὐρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των. Πᾶς ὅστις θέλει ἀντιστῆ θὰ φονεῖθῃ, καὶ ὅστις ὑποκύψῃ θέλει φυλακισθῆ. Ὁ ἐραστής σας εἶν' ἀρχηγὸς καὶ θέλει δώσῃ τι σημεῖον.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἡ Λευκὴ. Θέλετε νὰ μὲ ἐξαπατήσητε καὶ νὰ μὲ φοβίσητε.

— Δύνασθε τὰ πάντα νὰ μάθητε παρὰ τοῦ Ἀλέξιου αὐτοῦ, ὅταν αὐρίον ἔλθῃ.

— Ἄλλὰ σεῖς ποῦ τὰ ἐμάθατε;

— Ὁ Ἰβάν ἐμειδίασε.

— Παρετήρησα καὶ εἶδον, εἶπε.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ κάμητε τὸ μυστικὸν τοῦτο;

— Σεῖς πρέπει ν' ἀποφασίσητε.

— Ἐγὼ;

— Μάλιστα, κυρία. Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀλέξιου εἶν' ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ, διότι δὲν τὸ ὑποπεύω μόνος ἐγὼ. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι ἀδύνατοι, καὶ γνωρίζω πολλοὺς ἀνάνδρους ἀναμένοντας τὴν ἐσχάτην ὄραν ἵνα προδώσωσιν ἀτιμωρητί. Ἄν τοῖς δοθῆ δὲ καιρὸς ἵνα ὀμιλήσωσιν, ὁ Ἀλέξιος παραούρει τὸν Γρηγόριον εἰς τὴν πτωσίν του καὶ οἱ Ὀρλώφ καταστρέφονται.

— Καὶ πῶς νὰ ἐμποδίσωμεν; . . .

— Εἰδοποιούντες τούτους. Ὁ Γρηγόριος θὰ μάθῃ τὰ πάντα, θὰ καταγγεῖλῃ ὁ ἴδιος τὸν ἔνοχον καὶ θὰ τιμωρήσῃ.

— Ἀτιμία! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ μετὰ φρίκης.

— Εἶναι ἀνάγκη, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως ὁ Ἰβάν, ἡ δύναμις τῶν Ὀρλώφ ὑπάρχει εἰς τοῦτο, ὅτι πρέπει νὰ θυσιασθῆ ὁ βραχίων ἵνα σωθῆ ἡ κεφαλὴ.

— Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀδελφός θὰ παραδώσῃ τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν δῆμιον . . .

— Ἐκτὸς ἂν ὑμεῖς καταστήσητε τὴν θυσίαν ταύτην ἀνωφελῆ, καταστρέφουσα τὴν συνωμοσίαν.

— Ἄ! τί πρέπει νὰ πράξω διὰ τοῦτο; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ. Ζητήσατε, διατάξατε, εἶμαι ἐτοίμη. Τί θέλετε παρ' ἐμοῦ; Πρέπει νὰ διακηρῶξω ὅτι παραιτοῦμαι τῶν ὡς ἐκ τῆς γεννήσεώς μου δικαιωμάτων μου;

— Ὁ Ἰβάν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅθ' εἶπουν ὅτι ἡ διακήρησις αὐτῆ ἀπεσπᾶσθη διὰ βίας.

— Ἐκδιώξατέ με λοιπὸν! Πέμψατέ με μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς ἔρημον.

— Καὶ ἂν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου μεταβῆτε, κυρία, τὸ ὄνομά σας καὶ μόνον θ' ἀρκέσῃ ἵνα συνονοῖ τοὺς δυσηρεστημένους.

— Θεέ μου! τί νὰ πράξω τότε; κρύψατέ με ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων, κηρύξατε τὸν θάνατόν μου! . . .

— Οἱ συνωμῶται τότε μόνον θὰ παραιτηθῶσι τῶν σχεδίων των, ὅτε θὰ ἴδωσι τὸ πτωμά σας! . . .

Ἡ Λευκὴ ὑπεχώρησεν.

— Ἄ! ἐννοῶ, εἶπεν ὠχρίῶσα, αὐτὸ θέλετε;

— Ὁ Ἀλέξιος σας ἀγαπᾷ, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰβάν ἡσύχως, καὶ δὲν θὰ παύσῃ ἐπιθυμῶν τὴν ἀπελευθερώσιν σας, καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ θὰ συνωμοτῆ. Εἰσθε ἡ αἰτία τῆς συνωμοσίας καὶ αὐτὸς τὸ ὄργανον. Πρέπει νὰ συντριβῆ τὸ ὄργανον ἢ ἡ αἰτία νὰ χαθῆ.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ Λευκὴ διὰ τρομῶδους φωνῆς, ἐν ὅσῳ ἐγὼ ζῶ, θὰ ἦναι ἐχθρὸς σας καὶ οὐδέποτε ἐχθρὸς τῆς Αἰκατερίνης μένει ἀτιμωρητός. Ἄλλὰ διατί νὰ ἔλθῃτε νὰ μὲ ἀναζητήσητε εἰς τὸ καταφύγιόν μου; Ἐζῶν ἀφανὴς καὶ εὐτυχῆς, διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ ὄνομά μου, ὑμεῖς δὲ μ' ἐξαναγκάσατε νὰ τὸ εἶπω. Μὲ ἀπεσπᾶσατε ἀπὸ τῆς πατρίδος μου, μ' ἐνεκλείσατε ἐντὸς φυλακῆς, μὲ ἀπεχωρίσατε ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον παντὸς ἄλλου ἀγαπῶ. Οὐδόλως παρεπονέθη, ἔκλαυσα τόσον σιγὰ ὥστε οἱ δεσμοφύλακες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὲ ἀκούσωσι καὶ ὅμως ὕστερον ὄλων αὐτῶν δὲν εἴσθε ποσὸς εὐχαριστημένοι! Τώρα ἐρχεσθε νὰ ὀπλισθῆτε ἐναντίον μου διὰ τοῦ ἐρωτός μου καὶ νὰ μὲ διατάξῃτε ν' ἀποθάνω, ἵνα σώσω τὸν Ἀλέξιο! Ἄ! ἡ γέννησις μου λοιπὸν εἶναι μέγα ἔγκλημα, ἀπ' οὗ μοι ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω;

Τὰ δάκρυα διέκοψαν τὴν Λευκὴν. Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ὁ Ἰβάν ἔλυσε τέλος τὴν σιγὴν.

— Τί ἀποφασίζετε, κυρία; ἠρώτησεν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκήρτησε καὶ ἐπ' ὀλίγον ἔμεινεν ὡς κατεχομένη ὑπὸ ἀπέλπιδος ἀβεβαιότητος. Ὑπερνωσάσα ὅμως τὴν συγκίνησιν της διὰ ταχέος καὶ θαρραλέου ἀγῶνος, ἠγείρει τὸ δακρυροοῦν ἔτι πρόσωπόν της καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἰβάν τῷ εἶπε μετ' ὑψηλῆς ἀποφάσεως:

— Σας ζητῶ δύο ἡμέρας μόνον. Τότε θὰ μάθητε τί πρέπει νὰ πράξῃτε.

— Μετὰ δύο ἡμέρας λοιπὸν! ἀπεκρίθη ὁ Ῥώσος ὑποκλιθεῖς.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

**B

Παροράματα. — Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, σελ. 102, στήλῃ 2, στίχ. 66, ἀντὶ ὁ καιρὸς ἀνάγνωθι ὁ κηρὸς. Καὶ ἐν σελ. 108, στήλῃ 3, στίχος 16, ἀντὶ Σαμουὴλ ἀνάγνωθι Συμεῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ
ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΤΟ ΔΕΥΔΟΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ
ΕΝΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ
ΤΟΥ ΓΛΥΠΤΟΥ Κ. Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ
Εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.